

Finnogi Christiansen, fríkendur

Framhald av síðu 10

ve státt klart, at kontraktarnes beløb havde indflydelse på belåningsmuligheder og dermed redernes eget behov for kapital. Noget sådant kunne kun reguleres ved kontrol. Drøftelser herom er ikke bekendt.

**B. Anklageskriftet
I Forhold I**

Efter bevisførelsen må det lægges til grund, at Kristin Rasmussen frem til forhandlingerne omkring januar-februar 1988 alene har været teknisk rådgiver. Denne tiltalte vil derfor allerede af den grund, og idet det ikke er bevist, at han har medvirket til finansieringen, være at frifinde.

a. Kontraktprisen

Anklagemyndigheden har gjort gældende, at den støtteberettigede pris ikke var 87,5 mill., men ca. 80 mill. kr. Ved vurderingen af dette må tillægskontrakterne vurderes.

aa Tillæg på 5 mill. kroner til udrustning. Anklagemyndigheden har, retsbogen side 6, anført, at ydelserne er støtteberettiget, men at udgifterne er opskruede.

Der har ikke været foretaget en sagkyndig undersøgelse af spørgsmålet.

Bevisførelsen, herunder vidnernes forklaringer, giver ikke holdepunkter for at fastslå en opskruning.

Der har ikke været fremlagt materiale, der støtter, at man har haft til hensigt at gøre dette. Det bemærkes, at den omstændighed, at advokatudgifterne skulle dække hele sagsforløbet ikke i sig selv giver tilstrækkelige holdepunkter derfor.

De tiltalte vil derfor være at frifinde for dette forhold.

ab Tillæg på 5,75 mill. kroner til ændringer i byggetiden.

ab a Fuldbyrdet bedrageri.

Af bevisførelsen er fremgået, at kontrakten af 5. februar 1986 angik et skib, der skulle kunne fiske blåhvilling på dybt vand. Videre, at der ikke har været nogen tradition for dette fiskeri og dermed ikke for de særlige tekniske krav, dette dybvandsfiskeri, der tildels forsat var på forsøgsstadiet, kræve-

de. Det er polyst, at det havde været fornødent at ændre andre blåhvillingfartøjer.

Videre skulle skibet udstyres med en containerlastindretning, der var oprettet på Færøerne. Indretningen var heller ikke tidligere brugt til blåhvilling.

Det tiltrædes derfor, at projektet, som beskrevet i kontrakten af 5. februar 1986 på udgiftskrævende vis måtte forventes tillempt for at kunne anvendes erhvervsmæssigt på driftsøkonomisk grundlag.

Atli Dam har som vidne foran i dommen under VII, C, 2, ab og i retsbogen side 187 forklaret, »I forhold til kontraktprisen fandt vidnet ikke beløbet på 5,75 mill. kroner bemærkelsesværdigt«.

Vidnet har videre (retsbogen side 186-

Magnus Petersen, fríkendur

187) forklaret, at forskellen på den politianmeldte sag vedrørende Heygadrangur og sagen vedrørende Dahlsnipan, hvor 5,3 mill. ud af 32 mill. kroner var afsat til rederiets disposition og eventuelle ændringer i byggetiden var, at landsstyret var bekendt med forholdene vedrørende Dahlsnipan.

Herefter finder retten det ikke bevist, at undladelse af at fremsende tillægskontrakten har bevirket en ændret afgørelse i landsstyret. Dette kan således ikke antages at have været i en vildfarelse, der har været bestemmende for landsstyrets handling. De tiltalte vil derfor allerede af denne grund være at frifinde for fuldbyrdet bedrageri.

a b b. Forsøg på bedrageri.

Der er herefter spørgsmålet, om de tiltalte har gjort sig skyldige i forsøg på bedrageri.

Af afsnit XX, A, 2 er fremgået, at landsstyret har accepteret sådanne kontrakter i et vist omfang. Om det har været meningen, at kontrakterne skulle sendes til landsstyret eller tilbageholdes, må som foran anført anses for usikkert. De tiltalte Óli Zachariassen og Magnus Petersen har givet udtryk for kendskab til, at sådanne kontrakter blev anvendt. Der er aldrig udarbejdet et færdigt byggerenskab. Det fremgik, at tilladelserne til skibet blev ændret til et skib med fabriksanlæg til fordigforarbejdning af fisken efter ansøgningen. I forbindelse med for-

hold 1, er der ikke til landsstyret sendt udgiftsmateriale efter ansøgningen. Den omstændighed, at ikke alle ændringsudgifter i interne notater derefter først er fratrasket i det afsatte beløb på 5,75 mill. kroner, findes i sig selv ikke at bevise bedragerifortsat ved ansøgningens indgivelse. De efterfølgende handlinger beviser det heller ikke i forbindelse med forhold 1.

De tiltalte vil derfor ligeledes være at frifinde for bedrageri eller forsøg derpå vedrørende denne kontrakt og således for at have angivet byggeprisen på svigagtig vis.

b. Egenkapitalspørgsmålet.

ba Fuldbyrdet bedrageri.

Det er fremgået, at P/f Skála Skipasmiðja i væsentlig grad var ejet af offentlige midler, og at en repræsentant for landsstyrets administration stede har været medlem af bestyrelsen. I den relevante periode har det været Kristoffur Thomassen, der i administrationen blandt andet beskæftigede sig med støtte til fiskeriet.

Af dennes vidneforklaring, gengivet foran i dommen under »IV Værftet« og i retsbogen på side 225, stod værftet overfor at afskedige i sommeren 1986, såfremt en nybygning ikke kunne påbegyndes.

Af det foran i dommen under »IX Byggearbejdets påbegyndelse« fremgår, at beslutningen om byggearbejdets start blev truffet af værftets bestyrelse før den 22. juli 1986. Videre at Kristoffur Thomassen (retsbog si-

Óli Zachariassen, fríkendur

de 228) var bekendt med, at egenkapitalen ikke var erlagt samt, at finansieringen ikke var i orden. P/f Heygars kontraktbetingelser var således ikke opfyldt. Kontrakten var derfor ikke blevet endeligt bindende.

Som sagsbehandler må Kristoffur Thomassen videre være vidende om, at der ikke var overensstemmelse mellem tilladelser og kontraktens skibstype.

Det har af bevisførelsen fremgået, at der da på Færøerne var en betydelig efterspørgsel på skibe.

Videre af tiltalte Óli Zachariassens forklaring gengivet foran i dommen under »X Bestræbelser på ændring af tilladelsen«

(retsbogen side 87) at det ikke i den første del af byggeperioden var fornødent at kende skibets nærmere indretning. »Råskibet« kunne anvendes til flere formål.

Det fremgår således, at skibets påbegyndelse skete uden at kontrakten med P/f Heygar var på plads.

Det må antages, at det har været de beskæftigelsesmæssige hensyn, der har været udlagsgivende ved skibets påbegyndelse.

Den 31. oktober 1986 ændrede landsstyret sin tilladelse til skibets indretning (bilag E-1-13 se foran i dommen under samme afsnit).

Uden at der var blevet bragt overensstemmelse mellem tilladelsen og skibsbygningskontrakten, underskrev Kristoffur Thomassen den 11. november 1986 (se XII Byggefånsfinansieringen) på Færøernes landsstyres vegne som kautionist på et af værftet optaget byggelån på 78,75 mill. kroner.

Lånet blev optaget hos Københavns Handelsbank A/S, Fennoscandia Ltd og Svenska Handelsbanken A/S.

Vidnet Kristoffur Thomassen har under domsforhandlingen gjort gældende, at han overfor Københavns Handelsbanks repræsentant, Bo Jørgensen, havde oplyst, at han skrev under med forbehold. Dette strider mod vidnets egen forklaring til politirapporten og vidnet Bo Jørgensens forklaring.

Kristoffur Thomassens forklaring i retten herom har heller ikke støtte i den øvrige bevisførelse. Retten finder det også under hensyntagen til retshandelsens karakter helt ubetænkeligt at tilsidesætte forklaringen om et forbehold. Landsstyret påtog sig derfor ved selve underskrivelsen af dokumenterne en ubetinget kautionforpligtelse.

Det er fremgået af bevisførelsen, herunder vidnet Alfred Petersens forklaring gengivet foran i dommen under XII B og i retsbogen side 204, og der ikke i landsstyrets sagsmateriale før 1988 lå oplysninger om tilstedeværelse af egenkapital hos P/f Heygar.

De skrivelser, der efter anklagemyndighedens opfattelse indeholder svigagtige oplysninger en egenkapital (bilag F-8-12

Kristin Rasmussen, fríkendur